

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik. izide »Danica« dan poprej

Tečaj XLVIII.

V Ljubljani, 13. grudna 1895.

List 50.

V adventu.

Odgerni zlato se nebó,
In pošlji milost na zemljó;
Zapahi grehov ne pusté
Iz dušne ječe nas temné.

O Bog, iz raja rose daj,
Zveličar ž njo k nam pride naj,
In vi oblaki, naj deži
Iz vas mogočni Kralj časti.

Zavij narave mirni krog
Si v cvetje dol, v zeleni log;
Iz tvojih bisernih cvetóv
Priklij zveličanje rodov.

Izidi upanje sveta,
Prinesi sabo lek sercá,
Kako želi Te solzni dol,
Da skoraj mu odvzameš bol.

Zasijaj večno solnce Ti,
Prisveti zvezda iz noči,
V Te svoj pogled upiramo,
V Te sužnji se oziramo.

Oh, tukaj sila tlači nas,
Objema stisk nas grozni čas,
Ti daj rešilno nam roko
In vodi v sveto nas nebo.

Tam gori prosti tug in rev.
Z izvoljenimi hvale spev
Prepevati želimo Ti,
Zveličar, večne čase vsi.

J. P. Belostenski.

V god Brezmadežne Device!

Je zvenil cvet — zavladal čas otožni,
Se zemlja v mrak, temoto mi zagrinja,
Narava vsa minulosti spominja —
Adamov rod v nadlogah še nezložni.

V temoti tej, glej! zvezdica zasije,
Brezmadežna, vsa čista v svet okrožni;
Zaveselé se je pravični, vsi nadložni,
Saj ona mir, tolažbo v serca lije.

Ta zvezdica Marija si premila!
Tvoj žar vsim grešnim sladki up razgrinja
Vse k Tebi hrepeni — Devici rožni.

Še mene ljuba Mati si vzbudila,
Za god oj sprejmi serčna mi slavila,
Ki ti dari jih grešnik najbolj vbožni.

Radoslav.

O večkratnej sv. spovedi.

(Dober premislek za Advent.)

Kedaj in kolikokrat naj prejme katoliški kristijan zakrament sv. pokore?

(Dalje.)

2.) Dalje naj se kristijan spové, kedar mu veli spovednik kot dušni zdravnik, ali mu pa vsaj to svetuje.

Ta zakrament ni namreč samo zdravilo proti vsem ranam in boleznim na duši, temuč tudi branilo proti novim boleznim. Kedar se govori o telesnem zdravju, priznal bode vsak pametni človek, da je bolje ne zboleti, ali če je že človek bil bolan, ne zopet oboleti, nego ozdraviti se s kakim zdravilom. Zato ljudje

mного rabijo zdravila, katera obvarujejo pred boleznijo. To pa velja tudi za dušni blagor ravno tako, kakor za telesni blagor, pa še bolj, ker neumerjoča duša je vse več vredna, kakor pa telo. Tako zdravilo, katero obvaruje dušo pred boleznimi, namreč pred smertnimi grehi sploh, zlasti pa proti slabim navadam in pogreznjenjem v smertne grehe, je večkratna, dobro opravljena spoved. Mnogim kristjanom je večkratna spoved ne samo koristna, temveč tudi neogibno potrebna, da ostanejo v pričetem popoljšanju življenja in srečno pridejo do cilja. In pogrešal bi se pri njih resen sklep popoljšanja, ako bi ne hoteli tega storiti. „Mi vemo iz skušnje,“ pravi se v „Rimskem katekizmu“, „da onim, kateri so vdani slabim navadam, nič tako ne koristi, da svoje slabe navade odstranijo, kot če večkrat skrite misli svojega serca, svoje govorjenje in svoja dela modremu in zvestemu prijatelju (pri sv. spovedi) razodenejo. Tu imajo precej zdravilo, katero ima nebeško moč, ... dušo tako pripraviti, da ne bode več tako lahko mogoče v isti greh se poverniti.“ O, gotovo bi ne bilo dušno stanje neštevilnih kristijanov tako žalostno, če bi šli večkrat k sv. spovedi.

3.) Večkrat zakrament sv. pokore prejeti je koristno vsem vernikom, zlasti pa mladini.

Rimski katekizem pravi: pri razlagi tretje zapovedi Božje: „Nič ne morejo kristijani boljšega in koristnejšega storiti, kakor večkrat se svojih grehov spovedati.“ „Spovej se ponižno in pobožno vsacih osem dnij,“ pravi sv. Frančišek Salezij, „če tudi nimaš na vesti nobenega smertnega greha; ker pri spovedi ne dobiš samo odpuščanja vseh grehov, katerih se spoveš, temuč tudi večjo moč se jih v prihodnje ogibati, večje spoznanje greha in veliko množino milostij, ki popravijo škodo, katero so ti grehi prizadeli. S tem se vadiš tudi v ponižnosti, priprostosti in kerščanski ljubezni, ter opravljaš pri spovedi več krepostij, nego pri katerem koli drugem delu.“ In na drugem mestu pravi isti sv. učenik, kako je on popolnoma prepričan, kateri se vsaj jedenkrat vsaki mesec ne spové, ne more tako živeti, kakor je kot kristijan dolžan.

Da je večkratna spoved zlasti za mladino zelo koristna, razvidno je iz tega, kar je bilo do sedaj povedano, in pa iz nevarnostij, katerim je posebno mladina izpostavljena. V mladosti se zbudé slaba nagnjenja najrazličnejših verst in se večkrat terdo vkoreninijo; mladina je neskušena in nagnjena k lahkomisljenosti; mladino spriditi in na svojo stran spraviti je sklenil hudobni duh. V tem mu skerbno poma-

gajo njegovi sužnji na zemlji, sprideni, malo-pridni, strupeni ljudje. O v resnici, mladina je zelo potrebna pomoči z nebes, da v taki nevarnosti ne terpi škode, ter da ne postane nesrečna na tem in onem svetu. Tako pomoč prejme v zakramentu sv. pokore, pri sveti spovedi. Z večkratno spovedjo se občutna vest vterdi in slaba nagnjenja se zadušijo. Pri sv. spovedi najde mladi kristjan v spovedniku prijatelja in vodnika, kateri ga z očetovsko ljubeznijo opominja na preteče nevarnosti, mu na vsaki način pomaga in ga vodi na pravo pot. Zato pravi imenitni dušni učenik Gerson gotovo po pravici: „Spoved, če je dobro opravljena, je najmočnejše kerščansko vzgojevalno sredstvo za otroke.“ In skušnja to popolnoma potrjuje, kakor se vsak lahko sam prepriča pri mladih ljudeh, ki hodijo večkrat k spovedi in na takih, ki ne hodijo. Videl bode, kolik je razloček v njihovem duhu in življenji; kako prvi obetajo spolnjenje najlepših upov, drugi pa največkrat na slabo kažejo.

(Dalje sledi.)

Spomin vérnih mertvih.

(Konec.)

V davno minolih časih so imeli silno hude ječe — pod zemljo, brez svetlobe, v katerih je bil obsojenec prikovan za noge in roke in za vrat, morda na vse žive dni, in bil takorekoč živ pokopan. Grozno je, kako so hudodelnike devali na muke. Vse te prisposodbe in primere ne dajo prave podobe o temi in ognju, o trpljenju v ti čistivni ječi; toliko je gotovo, da je neizmerno hudo. Vedna tema je silno žalostna, in bolečine ognja so neizrekljivo hude. Ali ogenj sveti, porečeš, torej ne more biti temno. Tam na drugem svetu je tudi drugi ogenj, čudoviti ogenj, terdi sv. Avgustin, ogenj, ki ne sveti, ki pa je neizrečeno bolj pekoč od našega ognja. Tisti ogenj, ki ga Bog prižge, je ves drugačen, ko tisti, ki ga ti narediš. Kakor ogenj vic nima svetlobe, tako tudi nima mile toplote — pripušča ob enem neznanski mraz, združuje vse bolečine.

Kam pade kamen, ako ga veržeš bodisi na stran ali gori? Pade vselej na tla, ter bi padal do sredine zemlje. Izvoljena duša teži samo za svojim ciljem, samo za Bogom. Kakor nahaja pri Bogu največje veselje, tako terpi — zadrževana od njega — največje trpljenje. To je ona domotožnost, hrepenenje in žalost po domu Božjem, ki napravlja duši smertni nemir. Ako človeka nemir in kopernenje tako izmuči, da mu ogreni in ostrupi vse življenje, da ga pritira do smerti, koliko otožnost in žalost prenaša duša,

vstvarjena za Boga, dokler ne počiva v svojem stvarniku; zato pravi presvetli veleum med cerkvenimi očeti: „Zase si nas vstvaril, o Bog! in naše serce je nemirno, dokler ne počiva v tebi.“ Kakor so Izraelci žalostno posedali ob potokih Babilonskih, obešali harpe na verbovje, ter bridko jokali, ko so se spominjali svoje domovine, svojega tempeljna, svojih praznikov, svoje službe božje; tako žalostno in bridko se ozira duša proti nebu, ki je ločena od njega.

Zakaj mora duša tamkaj terpeti? Svojih napak in pregreškov se niso vseh iznebile, za grehe ne dosti pokorile, jih premalo obžalovale, ker so se preslabo posluževale cerkvenih pomočkov, božjih milosti, ker so nerade prenašale križ, ki jim ga je Bog odmeril. Na svetu bi se bile lahko očistile in še drugim pomagale; ali v večnosti jih čisti Božja pravica, in same si ne morejo svojega ubogega stanja popraviti.

Kako dolgo morajo uboge duše ostati v ognjeni ječi? To vé sam Bog, človek niti približno ne doumeva Božjih odlokov. Misliti pa moremo: čim več in čim težih zadolženj je ležalo na duši, ko jo je smert obiskala, tem daljše bo tudi njeno prebivanje v tužni ječi; verhu tega je še hrepenenje gledati Božje obličje, katero vsaki trenutek podaljšuje.

Na Francoskem je bil umerl svet škof. Čez 50 let so vprašali v Rimu, naj li še zanj opravljajo svete daritve; odgovorilo se jim je: da! — Mnogi rajnih hitro pozabijo, s par očenašev se otresejo dolžnosti.

Bavarsko ljudstvo rado skerbi za spomin rajnim. Ako se je n. pr. kdo ponesrečil, dobi znamenje ali križ ali tablo, ki vabi vsakega potnika, naj se zmisli ponesrečenega duše.

Uboge duše pa ne koperné samo po zveličanju, one želé tudi naše pomoči, ker vedó, da jim moremo pomagati, saj imamo preobilnih pomočkov v rokah — in od teh so spet cerkveni večje vrednosti od zasebnih; od druge strani smo tudi mi dolžni priti jim na pomoč, ker smo z njimi zvezani z vezjo občestva svetnikov, ker smo po kerstu in po zasluženju našega Odrešenika njihovi bratje in sestre, prijatelji in dobrotniki. Merzli kamen moral bi imeti na mestu serca, kdor bi se ne usmilil, ne pomagal tem božjim prosjakom, ki ga na pomoč kličejo.

Da je to sočutje do ubogih duš v vicah v človeškem sercu globoko vkoreninjeno, kaže nasledni primér, ob enem pa naznanja, da ni vsakega soditi po zunanem, da se večkrat najde

plemenita ljubezen ondi, kjer bi je najmanj pričakovali.*)

Milsent, župnik v Froifondu, je bil sam doma, a župljani so odšli skoro vsi na polje po opravilih. Kar se odpró vrata njegove sobe. Noter stopi močan človek, zagorelega obraza, z njim ženska, tudi korenjaškega života, in za njo velik rujav medved, ki ga je malomarno držala na konopu. Župnik se ustraši teh tujih obiskavcev; menil je, da so prišli po miloščino, bodi z lepo, ali z gerdo. Odpre mošnjico, pa ponudi možu en frank, rekši, da ne more več dati. Medvedar se nasmeja, rekoč: „Gospod župnik, nisva prišla beračit; nasproti, prinesla sva Vam teh par frankov, ter prosiva, da zanje opravite eno sv. mašo za duše v vicah.“ Gosp. duhoven, ko vidi revščino, pa dober namen, odverne: „Le spravita denar, ki ga potrebujeta, in sv. maša se bo opravila brez vajinega daru.“ „O ne tako, častivredni gospod; le vzemite denar za sv. mašo; na tergu v Šalonu sva dobro opravila, pa imava še prebitok,“ zagotavlja medvedar. „Kdo Vama je pa dal to misel, da želita mašo za duše v vicah, ko bi bilo pričakovati, da jo hočeta za srečo pri vajunem delu?“ povprašuje župnik. Medvedar odgovarja mehko: „Vidite, prečastiti gospod, takole se klativa po svetu, po zaslužku. Ko léževa pod zemljo, ne bo nikogar, ki bi za naju pomolil, ki sva tega tako potrebna. Nimava prijateljev na tem svetu, zato si jih pridobivava na drugem, dokler živiva. Kadar toliko primedvedariva, da presega svoto, ki nama je potrebna za preživek, takrat odločiva presežek in prosiva maše za duše v vicah, da bi naju one v nebesih ne pozabile, kadar bova midva na njih mestu. V tem, ko drugim pomagava, največ dobrega storiva sama sebi.“

Tako je tudi res. —

P. H. M.**)

Posebni odpustki za salezijanske sodelavce.

Vsak salezijanski sodelavec more dobiti vsak dan jedenkrat popolni odpustek (katerega oberne lahko za duše v vicah), ako moli rožni venec (namreč veseli del) pred Najsvetejšim, in če to ni mogoče, vsaj pred križem.

Dobi vselej popolni odpustek, ako prejme sv. Obhajilo.

Tudi vsak dan more dobiti več popolnih odpustkov, kolikorkrat namreč zmoli šest „očenašev“, šest „češčenamarij“ in tolikrat „čast bodi Očetu“ na

*) Dogodek so prinesli »Eichsfelder Volksblätter« in po njih »Salzburg. Kirchenblatt« št. 44. l. 1887.

**) Op. Ta podpis veljá tudi za članček »Satansko veselje« v prejšnjem listu št. 49.

papežev namen. Ti odpustki se porabijo tudi lahko za duše v vicah, ter se dobé, kolikorkrat se to moli; ni potreba, da se vselej spové in obhaja, zadostuje, da je le v milosti Božji.

Razun tega more sodelavec tudi vsako nedeljo in o spodaj zaznamovanih dneh popolni odpustek dobiti, če namreč jedenkrat v osmih dneh opravi spoved in sv. Obhajilo in moli v cerkvi na papežev namen, in sicer:

Vsak dan vélikega tedna od cvetne nedelje do vélike nedelje.

Na veliko noč.

V praznik sv. Jožefa

Na praznik Kristusovega Vnebohoda.

O Binkošti.

Na praznik sv. Trojice.

Na praznik sv. Rešnjega Telesa.

Na praznik serca Jezusovega.

Angeljsko nedeljo.

Rožnivenško nedeljo.

Na praznik brezmadežnega spočetja Marijinega.

Na oznanjenje Marijino

Prosinec.

1. dan. Obrezovanje našega Gospoda Jezusa Kristusa

6. dan. Praznik ss. treh kraljev.

18. " Sv. Petra stol.

23. " Zaroka Marijina.

25. " Spreobrnjenje sv. Pavla.

29. " Sv. Frančišek Salezij: ta dan morejo

vsi kristjani zadobiti popolni odpustek, če obiščejo po vredni spovedi in sv. Obhajilu kako cerkev salezijanske družbe. (Dalje nasl.)

Kdor preganja duhovne, ker zagovarjajo pravice svete Cerkve, ga zadene kazen Božja.

Henrik II. kralj angleški, je posegal v pravice cerkvene. Ker se je sveti Tomaž ustavljal krivičnemu kralju, je izustil ta nekoč nepremišljene besede: „Ali ni med vami človeka, ki bi me maščeval nad tem duhovnom, ki mi celo kraljestvo vznemirja?“ Te besede so porabili štirje plemenitniki in so mislili, da si bodo zaslužili hvalo kraljevo, če umoré nadškofa, — kar so tudi storili.

Henrik je bil silno prestrašen vsled tega strahovitega hudodelstva. Tri dni je bil zapert, in ni hotel ne jesti, ne piti. Potem je poslal v Rim poslanca in zaterjeval papežu, da ni te moritve zapovedal, za svoje prenagljeno govorjenje se pa rad podverže vsaki cerkveni kazni.

Papež je potem poslal poslanca, da naj bi se natančno prepričali o razmerah moritve.

Henrik je potem prisegel na evangelij, da ni zapovedal umora, da ga niti želel ni, s svojo naglo jezo ga je pa morda povzročil, zato pa prekliče vse naredbe, ki jih je naredil proti Cerkvi.

Ko so poslanci spoznali odkritoserčnost, so ga odvezali cerkvenega izobčenja; sveti nadškof je bil pa čez nekaj mescev k mučenikom prištet.

Veliko nesreč je vendar še vsled tega umora zadelo kralja. Škoti so se uperli, in njegovi lastni

sinovi so se proti njemu vzdignili. Po vsem kraljestvu je divjala domača vojna.

Henrik je bil od vsih zapuščen. Romal je torej v Kanterbury; štirinajst ur je ležal na grobu sv. Tomaža, ne da bi jedel in pil; priznal je svoje grehe; bičal se je po svojem telesu do kervi, in je dal potem na grobu sv. Tomaža darovati sv. mašo.

Drugi dan je prišlo poročilo, da so Škoti premagani; tudi sinovi so odložili orožje, in mir je zavladal po deželi angleški.

(P. Fr. Ehmig, „Gleichnisse“ str. 59.)

Dandanes so pa taki, ki škofo in duhovne po duhovno morijo in ubijajo: zato se ni čuditi, da potresi ne jenjajo, da se vsaktere groze in nesreče godijo po svetu.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. [Iz „Škofijskega Lista.“] (Slovesno praznovanje petindvajsetletnice, od kar je bil sv. Jožef proglašen za varha sv. Cerkve.) Dne 8. decembra t. l. poteče 25 let, od kar je proglasil papež Pij IX. blaženega spomina častitljivega rednika Jezusa Kristusa in najčistejšega ženina najčistejše device Marije, svetega Jožefa za varha cele sv. katoliške Cerkve.

S tem ni nameraval le sv. Jožefu skazati nove časti, ampak tudi nam dati migljaj, na koga naj se poleg Jezusa in Marije prav posebno obračamo kot udje sv. katoliške Cerkve, kakor tudi sicer in v svojih osebnih potrebah. „Ite ad Joseph“ — „pojdite k Jožefu“, tako je govoril svoje dni egiptovski Faraon ljudstvu, ko ga je ob hudi lakoti prosilo kruha; in „Ite ad Joseph“ — „pojdite k Jožefu“, kličejo sv. Oče tudi nam v raznovrstnih stiskah, ki stiskajo cerkev Jezusa Kristusa in nas vse.

In kako vtemeljeno je, ako se nam predstavlja sv. Jožef in kot varh sv. Cerkve in kot varh nas vseh! Saj mu je vendar Bog sam izročil v varstvo najdražje, kar je kedaj imel na zemlji: Jezusa, svojega božjega sina, in Marijo, njegovo deviško mater. Ali ni torej lahko umevno, da se izroča sv. Jožefu v varstvo tudi to, kar mora biti vsakteremu izmed nas v življenju najdražje in najvažnejše: duša in vse odločujoča smertna ura?

Kako času primerno je dalje, ako nas sv. Oče v potrebah svete Cerkve pošilja k sv. Jožefu? In ali ne vidimo, kako se ravna dandanes s sveto Cerkvijo: sv. Oče, naš duhovni oče, izročeni na milost in nemilost posvetnim mogotcem; služabniki svete Cerkve, naše Cerkve, mnogokrat izročeni zasmeševanju in zasramovanju sprijenih otrok; sveta Cerkev sama, naša duhovna mati, komaj še v kateri deželi priznana kot nositeljica božje veljave, veljave Jezusa Kristusa, sina božjega, ječ povsodi več ali manj pod pritiskom sovražnih postav! V vseh teh stiskah svete Cerkve se pač spodobi, da se mi, njeni otroci, zatekamo k tistemu, ki je varoval nekdanj božje dete pred rablji kralja Heroda in obvaroval pred tistimi, ki so mu stregli po življenju.

Kako času primerno je tudi za vsakega posameznega izmed nas, da nas sv. Oče naravnavajo k sv. Jožefu. Ali ne vidimo, kako postane marsikdo žertva nevere, ki razjeda vedno širje kroge? Sveti

Jožef, ki je v slabem, svoji očetovski skerbi izročenem detetu verno častil Sina Boga, Očeta nebeškega samega, nam je vzor vernosti. — Ali ne srečavamo pri vsakem koraku ljudi, ki iz pohlepnosti po uživanju in vsled pomanjkanja zatajevanja samega sebe konečno stopijo na pota zločinov? Sveti Jožef, ki je okušal grenkosti revščine in zapuščenosti tako, kakor ne kmalu kdo izmed nas, nam je vzor le v tem, kako moramo krotiti in zatajevati nasladnost. — Ali nam ne kaže vsakdanje življenje, kako marsikomu nič ni več svetega in kako počutnost razterga tolikrat celo svete zakonske vezi? Sv. Jožef, katerega je imenoval Bog sam „pravičnega“, to je moža, dopadljivega Bogu v vsem dejanju in nehanju, nam je vzgled vsake čednosti; on je zlasti zakonskim kakor nezakonskim vzor stanovske čistosti. — Ali nismo le prepogosto priče, kako marsikateri družinski oče zanemarja dolžnosti do svojih in žrtvuje njihovo srečo svojim strastem: svoji strasti do igre, do pijančevanja itd. . . ? Sv. Jožef s svojo nesebično ljubeznijo, s svojo požertvovalnostjo in skerbnoostjo za Jezusa in Marijo je vsem družinskim očetom vzgled, kako naj ljubijo, skerbé in se žrtvujejo za svojo družino. (Konec sledi)

Izmed gorenjskih hribov. (Devetdnevnic k sprelepemu Božičnemu prazniku.) Hvala Bogu! doživeli smo zopet čas one lepe, med Slovenci v mnogih krajih vpeljane navade, da se zadnjih devet dni pred Božičem o večerih prenaša od hiše do hiše kaka Marijina podoba (v nekaterih krajih tudi njen kip) v spomin, kako sta Marija in sv. Jožef na svojem potovanju v Betlehem tudi vsaki večer na drugem kraju morala prositi pri dobrih in usmiljenih ljudeh prenočišča. Veliko lepega in ginjaivo-pobožnega se s tem med našim, zlasti pripostim ljudstvom zverši.

Za to pobožnost pa vendar nekako manjka potrebnega navodila in tudi primernih molitvic. Mislilo se je pač letos enkrat na sostavo drobne knjižice, ki bi bila častilce Marije in sv. Jožefa napeljevala za ta čas k še bolj vnetemu opravljanju dotične pobožnosti, pa, — čas ta dragi zlati čas, (t. j. pomanjkanje taistega) ušel je zopet naprej, — le želja in hrepenenje je ostalo, da bi se vsaj za prihodnje leto kaj takega osnovalo. Bog, Marija in sv. Jožef pa nebeško Dete Jezus naj v to pripomorejo.

Da pa oni, ki zadnjih 9 dnij pred Božičem kaj storijo v čast novorojenemu Mesiju, Mariji in sv. Jožefu, vedo, da njih trud in pobožnost ni zastonj, postavimo naj tu, v čim obstoji njih plačilo. Tako-le je namreč brati v knjigi: „Skrinja nebeških zakladov“:

„Da bi se kristjani k častitljivemu Rojstvu našega preljubnega Zveličarja Jezusa Kristusa, katerega spomin sv. Cerkev vsako leto 25. grudnia obhaja, sveto pripravljali, in Njega za le-to veliko milost zahvalili, je Pij VII z odpisom sv. zbiralisa odpustkov 12 dan velikega serpana 1815 za vedne čase vsem vernim kristjanom, kateri bodo vsaj s skesanim srcem devetdanske pobožnost s kakoršnim koli bogoljubnim dejanjem, molitvami itd. k časti Jezusa Deteta pred Njegovim rojstvom opravili, dodelil 300 dni odpustka za vsak dan te pobožnosti; in tistim, ki jo bodo opravliali vsak dan skoz devet dni, in se bodo potlej spovedali, obhajali in na namen sv. Očeta Papeža molili, dodelil popolnoma

odpustek, kateri se zna dobiti ali na Božični praznik, ali med osmino, in se tud zamore obrniti za duše v vicah. Ravno te odpustke dodelil je Pij VII tudi za kaki drugi čas med letom, če se k časti božjega Deteta Jezusa ena devetdanska pobožnost opravi.“ — Toliko v spodbudo za boljšo pripravo na Božične sprelepe praznike! — — k.

Turin. 26. nov. 1895. (Zahvala in nekaj lepih besed.) Z naj priserčnišo hvaležnostjo sem prejel velikodušne darove, poslani mi po Vas, Prečastiti, za naše misijone (205 gld. raznih zbirk za naj potrebniše misijone, in nekaj za pošiljane časnike in „Letture Cattol.“).

Po materieli pomoči, kakor tudi po duhovni podpori, ktero delite misijonarjem, se bode množila njih gorečnost in pripravljeni bodo vsaki čas tudi življenje darovati, ako bi s tem mogli pospeševati zveličevanje duš in razširjanje kraljestva Kristusovega na zemlji.

Priserčna hvala za spodbudivne in našo delavnost poživljavne besede!

Mladi Slovenci tukaj so zelo pridni in veliko dobrega je od njih pričakovati za prihodnjost.*)

Sprejmite izraz naj popolnišega spoštovanja...

Vaš ponižni sluga

Mihael Rua, mašnik.

Iz Gorice 8. decembra. V novejšem času se versté zaporedoma v Gorici in na Goriškem sv. misijoni: V Šemporsu, Šempetru, Štandrežu, v Solkanu, Pod Turnom v Gorici, kjer je trajal sv. misijon celih 14 dni ited. Upati, pa tudi silno želeto je, da zlasti v naših lahkomišelnih časih obrode misijoni obilnega sadu; kajti mestna kuga se je zanesla tudi na deželo. Značilno je, da se je ljudstvo teh sv. misijonov vdeleževalo skoz in skoz v obilnem številu. To še nekoliko umiruje človeka, ki mora videti pohujševanje od dne do dne večje in prederzniše!

Ravno tako sijajno se je obnesla v cerkvi gor. oo. kapucinov 19. 20. in 21. novembra t. l. triidnevnic v spomin blaž. o. Didaku Jožefu iz kapucinskega reda. Čez 2 metra visoko sliko, ki predstavlja bl. Didaka v živ. velikosti pred občinstvom, sosebno pred španjskimi vojaki pridigajočega na prostem, naslikal je akad. slikar, gosp. Ivan Gosar rod. Kranjec. Ta slika je, kakor nastropna na Plačuti, v vsakem oziru zares mojstersko delo; pravi umetnijski kinč je bila one dni na glavnem oltarju in občinstvo je novi umotvor omenjenega cerkvenega slikarja občudovalo bodisi glede impozantnih podob, kakor glede risbe in kolorita. V enakem duhu in umetnijski spretnosti je g. Gosar v dveh letih svojega tukajšnjega bivanja izdelal mnogo cerkvenih podob in portretov, izmed katerih so kot mojsterski umotvori posebne omene vredni: Sv. Janez Kerstrik, sv. Frančišek Asiški, Umirajoči sv. Jožef, bl. Didak, Sveta družina, Žalostna Mati Božja itd. Iz altarske slike, posebne velikosti, kinčijo že dotične glavne

*) Taka pohvala od tolikega moža je naj lepše spričevalo za naše slovenske mladenče, tudi tukajšne solce, kateri so vneti za vsako blago podjetje in se tudi pri marsikaterih slabih izgledih moško derže prave poti in svojega katoliškega prepričanja! Kdor bo kaj lét preživel na tej zbegani zemlji, utegne še lepih reči doživeti in slišati o naših verlih mladenčih. Videl pa tudi bode resnico besed: «Desiderium impiorum peribit».

oltarje cerkvá na Goriškem. Zato ni tudi nikakor čuda tukajšnje obžalovanje odhoda g. Gosarja, ki se je te dni stalno preselil v Celje. Ni tudi dvomiti, da najde tudi tam prijateljev, občudovalcev in gojilcev svoje slikarske vadarjenosti; kar mu iz serca privoščimo, čeprav ga živo pogrešamo kot umetnika in rednega človeka.

A. B.

Odglas zlatomašniški.

Premislik o zlati maši prečast. g. župnika Mateja Preželjna na Mali Šmaren v Mavčičah 1895.

(Dalje.)

Preljubi poslušavci! Slišali ste gotovo — saj nekoliko starejši izmed vas — o ranjem misijonarju Frančišku Pircu, ki so okoli 94 let stari pred nekterimi leti v Ljubljani umerli in so pokopani pri sv. Krištofu. Ta gospod, ko so bili še na Kranjskem, ter predno so šli v Ameriko, so mi o neki priliki pravili, kako so bili kot župnik v Podbrezji, blizu cerkve cepili neko jablano z več kot 30 raznimi cepi na raznih vejah. Lahko si mislite, kako prijetno je bilo to drevo gledati, ko je o svojem času s tako različnimi plemeni pričelo cvesti in že celo, ko je začelo raznoličen sad roditi. Pač gotovo se Gorenjci te lepote niso mogli nagledati! Še veliko lepše in prijetnejše pa je bilo, ko je ta goreči mož in misijonar v duhovnem oziru začel divjake Indijance obdelovati, s sv. vero blažiti, djal bi, naj lepši čednosti zasajati v njih še divja serca, ter so jeli roditi vse več kot 30terno cvetje in novega sadu za srečo na zemlji in za sveti raj. Ali ni to lepo in blago delo sv. misijona?

Kar pa je delal že stari misijonar Pirc v Ameriki do naj visokejše starosti, to so delali vaš prečast. gosp. duhovni oče sploh v domači deželi in veliko, veliko ravno pri vas posebej — in to do visoke starosti, da so postali zlatomašnik. Tega, kaj ne? se posebno danes veselite Vi vsi, in mi se veselimo z Vami. Reči smem torej po pravici, da danes je lepo v Mavčičah!

Prašam vas torej, ali niso gosp. zlatomašnik izvolili lepega, častitljivega in silo koristnega stanu za srečo zagrešenega, ubozeža človeštva, in posebej za Vas prebivalce te duhovnije.

Res, moj tovariš in prijatelj zlatomašnik, Ti si si bil že v davnih cvetočih letih zvolil naj lepši stan, Bogu posebno drago službo, in ostal si v nji zvest do visoke starosti zlatomašništva. Lep je stan, ker opraviti si imel in imaš že 50 let z nebeškim Jagnjetom, Kristusom Jezusom, ki grehe sveta odjemlje in jih odjemlješ Ti v njegovem imenu. Opraviti si imel s Kruhom, ki se mu pravi nebeška Mana. Opraviti si imel z drevesom, ki sv. Janez v skrivnem razodenji piše, da se mu pravi drevo življenja, ki obrodi dvanajst sadov, vsak mesec svoj sad — in ki njegovo perje služi v zdravje narodom. Opraviti imaš že toliko lét z nogradom, v ktere ga Jezus sam delavce najema. Opraviti imaš že 50 let z nedolžno Kervjo in s čistim mesom, ki je pisano: „Kdor je moje meso in pije mojo Kri, ima večno življenje, in jaz ga bom obudil poslednji dan (Jan. 6, 55.)“

Povejte zdaj, spoštovani poslušavci, ali niso to lepa opravila, ki si jih je prečast. gosp. zlatomašnik

izvolil pred 50 leti in jih je vedno zvesto opravljal? Kdo bi se ne veselil danes z zlatomašnikom, kdo bi mu ne privoščil vseh lepih zaslug, ki si jih je pridobil skozi toliko lét? Kdo bi tudi vsakemu duhovnu ne privoščil pobožnosti in zvestobe, kakoršno je imel bogoljubni O. Baltazar Alvarec, kateri si je vedno prizadeval s prav čisto vestjo k oltarju pristopiti, je večkrat čez dan premišljeval svoj dušni stan, se spovedal svojih slabostij, ki se jih je dolžnega cenil, in je vselej več časa v sebi zbran ostal, predno je šel maševat. Sv. Terezija, ki je njemu enako sveto živela, je videla neki dan, kakor pripoveduje izročilo, na njegovi glavi prečudno leskečo krono, očitno znamenje, kako prijetno in ljubo Bogu je bilo lepo in sveto življenje tega mašnika.

Res, preljubi poslušavci, ako prevdarjamo, koliko se je naš g. zlatomašnik trudil, delal in si prizadeval za Božjo čast in za lepoto Božje hiše, za lastno dušno lepoto, pa za lepo življenje vernikov, za spreobrnjenje grešnikov in sploh za zveličanje duš; ali ne bomo rekli po pravici, da tudi njemu je Bog posadil zlato krono na njegovo glavo? Ta krona je njegova častitljiva starost, so njegove zasluge, je njegova zlata maša!

Vsi, častni poslušavci, vidite in spoznate, kako lep stan izvolil si je zlatomašnik, ga tako zvesto posvečeval in verno spolnoval do današnjega dne njegove dolžnosti.

(Dalje nasl.)

Mariji v zahvalo.

IV.

Na gori dviga se v nebo kapela,
Podobe ne krasi nobeno cvetje,
Naj zima bo, naj cvetno bo poletje,
Nobena roka nje ni v skerb prevzela.

A slednji dan se tukaj tropa cela
Pastirjev v Njeno izroči zavetje,
Na čast se Njej glasi nedolžno petje,
Da naj bi ona jih nesreč otela.

Lepo duhteče cvetje kmalu vsahne,
Če vanj le merzel hlad jutranji dahne,
Ovéle čini prej zelene liste.

Nedolžna prošnja pa iz duše čiste
V sercé nas gane, solze nam otira,
Molitev taka dušam raj odpira.

I. . . . v.

Razgled po svetu.

Dunaj. Veličanstvo presvitli cesar so katoliškoko-
koptiškem patrijarhu Mons. Makarju, ki je bil ne-
davno tudi na Dunaju, darovali 45.000 frankov za
15 cerkvic, ki jih namerja zidati v svojem misijon-
skem okrožji. Tudi drugi udje iz cesarske rodovine,
ktere je mladi patrijarh obiskal, so darovali zname-
nite zneske za patrijarhovsko stanišče, ki ga bo de
patrijarh zidal v Aleksandriji. Kopti so namreč iz-
virni rod egiptovski; to pomenja tudi ime Kopt.
(arab. Gupti), kar je ravno to, kar Egipt. Podjetja

patrijarhova kažejo, da se misijoni katoliških Koptov razširjajo, ker potrebujejo novih cerkv. Znano je namreč, da so v Egiptu tudi razkolni Kopti, ki pa zaupljivo niso tako zagrizeni, kakor n. pr. srbski metropolit Mihael, kateri bojda prečastitljivega sv. Očeta Leona XIII psuje z razkolnikom, *) in mu je ušla iz ust neresnica, „da se papeževe predpravice opirajo na ponarejene dekretalije“... Čudna hermenevtika evangelija, zares „srbska“. — Je mar Kristus zraven Petra postavil še kake „srbske“ metropolitne za papeže?! Ta mož, ako smo prav slišali, je bil že poprej proti blagemu verhbosanskemu nadškofu dr. Stadlerju pokazal svoje strupeno serce, ko mu je bil le-ta (Stadler) papeževo vabilo izročil.

Orientalci ločenci, anglikanska višja in nižja duhovščina z angleškimi časniki vred so hvalili Leonovo prizadevanje za zedinjenje, celo Rus ima svojega odposlanca pri sv. Očetu, in drugi vsaj v svojih odgovorih kažejo spodobnost in oliko: v tem pa nekteri jugoslovanski nadpastirji o vsaki priliki kažejo svojo neukrotljivo zagrizenost zoper papeža in Rim. Tu se vidi, da tu utegne pomagati le še molitev, in bati se je, da ti odpadniki utegnejo biti med najposlednjimi, ki se bodo vernili v ovčnjak Kristusov.

Katoliški misijoni na Severu. O misijonih na Severu se malokrat pri nas kaj sliši; naj sledi tukaj nekoliko verstic o ondotnem prizadevanju katoliških misijonarjev.

V soboto, 9. nov., je odpotoval za misijon na Islandu odločeni misijonar, č. g. Oton Gethmann, s parnikom „Laura“ iz Kopenhagna v Reykiavik. Pervi misijonar, danski duhoven Jan. Frederiksen, prej kapelan v Fridericiji, ki je odpotoval s poprejšnjim parnikom, je porabil za potovanje 29 dnij; gredé pa je obiskal katoličane v Thorshavnu (na Faeroerskih otocih) in v Akureyri (na Islandu); prefekta tedanjih severnih misijonov (ki so bili pa leta 1869 odpravljeni), Msg. Bernarda, našli so 28. oktobra, v starosti 74 let, na cesti v Noiretable-u mertvega; zadel ga je bil mertvoud. Bil je pobožen, goreč misijonski predstojnik in ohranil je vedno gorko ljubezen do svojih vernikov. Njegovemu prizadevanju se je posrečilo pred kratkim, da so se zopet povzdignili misijoni na Islandu. Toda za apostolski vikarijat Danski je Island prav težko breme. Prevelika oddaljenost zelo ovira nameščevanje in vzdrževanje dveh duhovnov. Kapela Serca Jezusovega, katero je 15. avgusta l. 1863 Msgr. Bernard zidal, in pri kateri je služboval o. Baudoin do svoje smerti, je že silno slaba in potrebuje popolnega prenovljenja. — Islanškega jezika priučiti se je tudi silno težavno delo; prebivalce zopet h katoličanstvu spreobrniti, jako ternjeva naloga. Ker se je pa ta misijon vendar zopet vstanovil na papeževo povelje, smejo gg. misijonarji upati na podporo svojih verskih bratov, kateri si bodo, kolikor mogoče, prizadevali, da na željo Nj. Svetosti Island privedejo k edinosti sv. Cerkve.

Vredništvo „Vaterlandovo“, ki to popisuje, sprejema darove tudi za islanški misijon, ter jih oddaja visokočast. apostojškemu vikariju za Dansko, škofu Jan. Euch-u.

Ker je na skrajnem severu vstanovljen nov te-

žaven misijon, ne smé se zamolčati veliki napredek v glavnem mestu Kopenhagnu.

Čč. oo. iz reda Jezusovega, kateri so bili po krivici pregnani iz Nemčije (1873), bili so gostoljubno sprejeti na Danskem; dali so svojo novo cerkev v mestnem delu Stenosgade posvetiti apost. vikariju. Pri slavnosti je bilo navzoče vse polno gospode, kakor: avstrijsko in francosko poslanstvo, tašča ministerskega predsednika, sestra naučnega ministra, in še veliko najvišjih dostojanstvenikov. Sv. mašo je mil. g. škof daroval z vso slovesnostjo in med mnogoštevilno asistenco. Cerkev je velika in v resnici krasna; saj potrebovali smo je zelo.

V Kopenhagnu se jih vsako leto spreoberne okrog 200. Najnovejša statistika je za nas katoličane jako vesela (od 1. okt. 1894 do 1. okt. 1895), namreč: v Kopenhagnu je 2530 katoličanov, 78 kerstov, 1915 velikonočnih obhajil, 31.184 obhajil med letom in 308 kat. šolskih otrok; v Frederiksbergu je 1500 katoličanov, 25 kerstov, 700 velikonočnih obhajil, 5730 obhajil med letom in 228 katol. šolskih otrok.

Prejšnji protestanški pridigar Jensen, ki se je povernil v katoliško Cerkev, je pridigoval očitno v nedeljo 28. novembra; in sicer o perečem vprašanju današnjih dnij: „Zedinjenje vseh kristjanov v veri“. (Tedaj gori proti ledenemu severu segajo zveličanske besede Leona XIII in v nemajo blaga serca: kako nečastna so torej ledena serca, ki tičijo na Jugu v merzli skorji za to, kar je naj blagše za občutna serca!) Prostorna dvorana je bila z občinstvom prenapolnjena. Dokazoval je spreobrnjeni pastir, da ločenje kristjanov ni bila milostna volja Božja, temveč da so bili vse drugi vzroki pri odpadu. To ločenje se mora pa zopet ozdraviti, in da se to srečno doseže, je prvi pogoj skupna molitev za zedinjenje v veri. —

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec gruden (december) 1895.

a) Glavni namen:

Koristi sv. Cerkve na daljnjem Jutrorem.

b) Posebni nameni:

14. **S. Spiridijon.** Mnoge župnije in dušni pastirji. Premaganje nepoboljšljivega sovraštva. Bolni na duhu.

15. **Tretja advantna nedelja.** Duševno slepi in terdovratneži. Važne družbinske zadeve. Na duhu bolni ljudje.

16. **S. Evzeblj.** Nemški škofje. Varstvo zoper hudobne ljudi. Odvernjenje mir kalečih nesporazumljenj.

17. **S. Sturmlj.** Socijalna beda obertniškega in kmečkega stanú. Kerščanska zmernost. Odvernjenje velike zgube na premoženju.

18. **Pričakovanje rojstva N. G.** Duhovska družba vednega češčenja. Nedeljski mir v prometu. Nevarna posojila.

19. **S. Teofil.** Zedinjevanje keršč. delavskih družb v Avstriji. Katolicizmu se bližajoči protestanški učenjaki. Brodniki.

20. **S. Kristjan.** Odstranitev krajevnih razvad, po katerih vero zaničujejo. Spreobrnjenci. Železniški vradniki.

(Dalje sledi.)

*) Gl. «Novice», št. 49.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Prav goreče se priporočam v bratovsko molitev v silni dušni bridkosti in preganjanju, ki mi spodkopuje tudi telesno zdravje; naj bi mi neomadežana D. Marija in sv. Jožef sprosila pomoč pri Jezusu, ako je to volja božja. — Prav toplo se priporoča v molitev Naši ljubi Gospej presvetega Serca, sv. Jožefu in sv. Antonu neka družina, sosebno ubogi brat, da bi se krivica ne godila. — Vsem bralcem se v gorečo molitev priporoča uboga zagrešena duša, ki je brezbožno živela in bi se rada spokorila in poboljšala; pa jo strašno satan muči. Prosi torej, da bi ljubí Jezus tudi to ubogo ovčico potegnil iz žrela satanovega, ji na priprošnje sv. Antona Pad., sv. Marije čist. spoč., sv. Jožefa, in sv. patrona rešil strašnih skušnjav in zmotnjav, ter obudil pravo živo vero, zaupanje, spoznanje, ponižno in skesano serce, ter milost ršeitve in spokorjenja. Bodi posebno še vsem g. duhovnom gorko priporočena, naj bi se je spominjali pri najsvetejši daritvi in Jezusa prosili, da bi ga tudi ta ovčica čez vse ljubila. (Op.: Pismo se je bilo po naključji založilo in priporočilo zakasnilo; sicer pa naj se prosivka potolaži, ker: »potertega in ponižnega serca Bog ne bo zavergel«. Vredn.) — Neka družina za tolažbo po zgubi otročičev, za zdravje še živih in za pomoč v težavah. — Duhoven v mnogoterih težavah za pomoč in umirjenje. — Vdova daruje 1 krono »za kruhe sv. Antona,« da bi bila na priprošnje sv. Jožefa in sv. Ane rešena iz dušnih in telesnih težav. Po uslišanji se hoče z darom hvaležno skazati.

Zahvale.

Po priporočevanju k presv. Sercu Jezusovemu ozdravil se je moj vnuk, kateri je osem let star, od četrtega mesca svoje starosti vedno na hudem sprisču (Flechte) bil bolan in ga niso mogli ozdraviti ne zdravniki, ne kopeli in sploh noben pripomoček ne, če tudi sem vse, kar je kdo povedal, poskusila. Bila sem zelo žalostna in v ti stiski obrnila sem se k presv. Sercu Jezusovemu; in res, vnuk je ozdravel po dobroti presv. Serca, kateremu bodi večna čast in hvala!

Katarina Marinko.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Dijaška miza za mesec november je uzela ljudski kuhinji 183 gld. 48 kr. za 134 mladenčev, precej čez 200 gld. pa vsem skupaj. Božič je pred vrati, veliko dijakov slabo oblečenih; kaj zimskega blaga, stare obleke, bi dobro storilo. Na božični praznik bodo darovane vse tri ss. maše za dobrotnike naših mladenčev. Bog daj vse se praznike!

Ljubljana. (Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji.) Č. g. Ant. Jemec je prezentovan za župnijo Podlipo. Premeščena sta čč. gg. kaplana: Alojzij Železny iz Šmartnega pri Kranju v Št. Jurij pri Kranju; Anton Pfajfar iz Leskovca kot župni vpravitelj v Leskovicu. Novo nameščen je č. g. Jož. Šolar za kapelana v Leskovcu.

Deželni zbori se bodo menda sklicali na 28. t. m. in zborovali bodo dokler ne rešijo vseh predlogov.

Terg Kaltern si je dr. Luegerja zaradi njegovih velikih zaslug za kerščansko zadevo izvolil za častnega meščana.

Dunaj. Deržavni poslanec baron Morsey je zapustil Hohenwartov klub in pristopil k stranki katoliškega ljudstva. Katoliška ljudska stranka ima tedaj sedaj 18 članov. Predsednik ji je baron Dipavli.

Spovedniku moramo pokorni biti. Neki cesarski vojak je bil poleg družih nečednostij udan posebno rotnju in preklinjevanju; skoro poprej bi zamorca naredil belega, kot odvalil človeka te gerde navade, ako je v nji zakerknjen. Razumen spovednik mu je naložil za pokoro, da mora vselej, kadar bode zaklel, v čast Materi Božji poljubiti zemljo. To je tudi vestno spolnoval in polagoma se je odvalil kleti. — Ko so nekaj krogla na vse strani švigale in morale njegove tovariše, mu uide zopet nehoté kletev iz ust. Takoj se skloni na zemljo in jo poljubi. Med tem, ko je on na zemlji ležal, je zadela kanónska krogla za njim stoječega vojaka in ga razčesnila. Tako bi se bilo zgodilo tudi z njim, če ne bi bil v tistem trenutku opravil male pokore. Pokorščina napram duhovnu, koristi tem že tukaj, drugim pa na onem svetu. (Engelgr. in festo s. Andreae. Fol. 756.)

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Blaž Petrič 2 gld. — Dobrotnica J. P. 12 gld. — Ž-ska ljudska šola pošlje ubogim ljubljanskim dijakom skromni 1 gld. na podlagi reka: »Dajte, in se vam bo dalo«. Sv. Duh naj podpira s svojimi sv. Darovi vse, darilko, njeno, in sploh vso slovensko šol. mladino in učenstvo. — Star prijatelj 3 gld.

Za sv. Detinstro: Čast g. J. Jereb, 1 gld. — Čast. g. Janez Medvešek, kapelan v Mozirji, 41 gld. 10 kr. — Ž-ska ljud. šola daruje borni 1 goldinarček v namen, da bi Nebeško Dete Jezus v šol. letu 1895/96 blagoslovil njeno mladino in učenstvo. — Jože Tavčar 4 gld. 60 kr. — Č. g. župnik Jan. Kersič 8 gld. 20 kr. —

Za sv. Očeta: Fara Selo pri Kamniku po č. g. župniku Ant. Stenovcu 10 gld. — Ž-ska lj. šola pokloni sv. Očetu Leonu XIII kot skromen novoletni darek ubožna 2 gld. z iskreno željo, naj bi Jim vsegamogočni Bog ohranil ljubo zdravje, dodelil rešitev iz Njih ječe in slavno zmago čez vse Njih sovražnike in preganjavce sv. Cerkve.

Za bratovščino za duše v vicah pri stoljni cerkvi v Ljubljani: 1 gld. 30 kr.

Za Marijanišče: Dobrotnica J. P. 5 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Brez imena 8 gld. — H. L. za pomoč in tolažilo užaljene družine, za zdravje staršev in še živih otročičev in za pomoč v maternih bridkosti? gld. (Op.: Za ss. maše je vravnano. Vr.)

Za deško ubožnico pri oo. Trapistih v Marija-Zvezdi: Č. g. župnik S. Z. 10 gld.

Za misijone na Jutrovem: Č. g. župnik in farani 2 gld.

Za naše Salezijance: Č. g. župnik Mart. Narobo 5 gld.

Za katol. misijone: V. č. g. zlatomašnik Fr. Vohinec 5 gld.

— Bl. gospa Mar. Lorenz 1 krono.

Za najbolj potrebne misijone: Neimen. v zahvalo 30 kr.

Za Don Boskove misijone: Gspđč. J. Kotnikova 10 gl.

Za afrikanke misijone: Neimenovana oseba 1 gld. 50 kr.

— Gospá Frančiška Šelko 1 gld.